

Arrest

nr. 348 958 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen bijgestaan door advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 november 2019 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 mei 2022 besluit het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij. Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij hoger beroep aan. De beslissing van het CGVS wordt echter op 15 juli 2022 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Vervolgens wordt op 4 augustus 2022 besloten tot een bevel om met grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.2 Op 17 november 2022 dient verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 maart 2023 besluit het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen en dit op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Hierna wordt op 15 december 2023 aan de verzoekende partij opnieuw tot een bevel om met grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) besloten.

1.3 Op 5 april 2024 dient verzoekende partij vervolgens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 december 2024 wordt besloten dat deze aanvraag ontvankelijk is.

1.4 Het dossier wordt overgemaakt aan de arts-adviseur en op 21 januari 2026 stelt deze een medisch advies op dat als volgt luidt:

“Geachte Mevrouw,

[...]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.04.2024.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

*EEG (niet gedateerd, niet getekend)
26/04/2023 – psychologisch attest – [D. S. C. L]
04/10/2023 – Terugbetalingsattest – Dr. [J. D]
11/01/2024 – Standaard medisch getuigschrift – Dr. [J. D.]*

Actuele actieve aandoening(en):

- 1. Migraine*
- 2. Arteriële hypertensie*
- 3. Depressie*

Actuele actieve behandeling(en):

- 1. Topiramaat*
- 2. Propranolol*
- 3. Amitriptyline (Redomex)*
- 4. Olmesartan*
- 5. Erenumab (Aimovig)*
- 6. Opvolging neurologie*
- 7. Opvolging psychologie*
- 8. Opvolging psychiatrie*
- 9. Opvolging huisarts*

Indien de betrokkene een volwassene in de beroepsleeftijd is: arbeidsgeschiktheid

In de voorgelegde medische documenten is geen actuele contra-indicatie aangaande arbeidsgeschiktheid geformuleerd door een arts bevoegd op dit gebied.

Indien nodig: Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- 1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1:*

[...]

2. P r o p r a n o l o
<https://www.farmaciaseconomicaselsalvador.com/PROD/ECOMMERCE/ItemDetail?id=00000567>

[...]

3. O l m e s a r t a n
<https://www.farmaciaseconomicaselsalvador.com/PROD/ECOMMERCE/ItemDetail?id=00042536>

[...]

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de nodige therapie en opvolging aanwezig is in het land van herkomst.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In El Salvador voorziet het publieke gezondheidssysteem gratis gezondheidszorg bestaande uit spoedhulp, ambulante zorg, hospitalisaties alsook uit medicijnen en ondersteuning voor mensen die de klok rond medische hulp nodig hebben. In El Salvador zorgt het ISSS (Salvadoran Social Security System) ervoor dat men bij ziekte of zwangerschap op een zorgverzekering kan terugvallen.

Betrokkene haalt geen bewijs van arbeidsongeschikt aan of dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Betrokkene kan zelf instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien kan haar echtgenoot mee instaan voor de financiële situatie van het gezin. Uit de asielaanvraag van betrokkene en haar echtgenoot blijkt dat er nog verschillende familieleden in het herkomstland verblijven. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen beroep kan doen op hen voor (tijdelijke) opvang en/of (financiële) steun.

Verzoekster verwijst naar enkele documenten met betrekking tot de gezondheidszorg in El Salvador. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Het betreft een 36-jarige vrouw met onder andere migraine en depressie. Er kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."

1.5 Vervolgens wordt op 22 januari 2026 besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf die eerder op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.04.2024 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.12.2024, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door Torres Andino Alejandra Esmeralda die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur d.d. 21.01.2026)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

1.6 Op dezelfde dag wordt besloten om aan verzoekende partij eveneens een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt afzonderlijk bestreden in een procedure voor de Raad en dit in de zaken met de rolnummers 360.706 en 360.712.

1.7 Op 6 maart 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 19 maart 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij is van mening dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij zou een dergelijk nadeel niet dermate moeten aantonen dat zij met vaste zekerheid een dergelijk nadeel zal ondergaan. Zij meent dat zij in ieder geval haar belang bij de procedure zou verliezen bij een repatriëring en daarnaast zou zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet langer de noodzakelijke medische behandeling kunnen krijgen die zij nodig zou hebben. Daardoor zou zij ook aangetast kunnen worden in de bescherming die zij meent te hebben op grond van artikel 3 van het EVRM.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar eerste middel is verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“Eerste middel

Schending artikel 9ter VW

Schending artikel 3 j° artikel 13 EVRM

Schending de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

II.1.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij artikel 9ter, §1, lid 5 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Artikel 9ter, §1, lid 5 VW luidt als volgt:

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

In casu is dit niet correct gebeurd.

II.1.2. De bestreden beslissing vat de nodige medische zorg en medicatie als volgt samen:

[...]

II.1.3. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luiden als volgt:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Zij citeert MEDCOI-bronnen om te argumenteren dat de nodige medische zorg voorhanden is in El Salvador.

Geen van deze MEDCOI-bronnen vermeldt WAAR de medicatie/medische zorg in kwestie voorhanden zou zijn. Het is duidelijk dat deze informatie expres (en niet per ongeluk) weggelaten is. Het werd er gewoon afgeknipt.

De enige verklaarbare uitleg hiervoor is dat de verwerende partij het succesvol aanvechten van haar beslissing wenst te bemoeilijken.

Dit getuigt van een gebrek aan fair play en is onaanvaardbaar. Als de verwerende partij overtuigd is van haar standpunt, dan zou er geen reden mogen zijn om de verificatiemogelijkheden van de verzoekende partij te beknotten.

Zo stelde de Raad reeds (RvV 240 257 dd. 31 augustus 2020):

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden bijgetreden: zij vereist immers dat verzoeker, om de essentie van het advies te kennen - welke behandelingen en zorgen acht de ambtenaargeneesheer noodzakelijk in zijn specifieke geval - inzage vraagt in het administratief dossier teneinde zijn verdediging tegen de bestreden beslissing te kunnen voeren. Opdebeeck en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (I.

Opdebeeck en A. Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140). Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing" (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut). De Raad van State stelde ter zake dat enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn -, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. Opdebeeck en A. Coolsaet, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen" RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).

Omwille van de wapengelijkheid tussen de procespartijen kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, niet garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5, van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5, van de voormelde wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de

Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

2.2.3. Samengevat moet dus worden vastgesteld dat noch de bestreden beslissing, noch het advies van de ambtenaar-geneesheer een tipje van de sluier licht voor wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden die de ambtenaar-geneesheer actueel voor verzoeker noodzakelijk acht. Daardoor wordt verzoeker dus in het ongewisse gelaten over één van de essentiële elementen van de bestreden beslissing. De verwijzing naar een stuk in het administratief dossier volstaat niet om dat gebrek te corrigeren. De motivering is derhalve niet afdoende, en een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond. Het standpunt van de verwerende partij doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu zij in de nota met opmerkingen in algemene termen stelt dat de formele motiveringsplicht werd gehonoreerd.

Het slechts gebrekkig citeren van de geconsulteerde bronnen maakt het voor de verzoekende partij onmogelijk om de info waarop de verwerende partij zich baseert te verifiëren.

Zij weet immers niet bij welke instellingen zij deze informatie bevestigd kan zien, bij gebreke aan plaatsaanduiding. Het is ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij wel de moeite doet om die bronnen te citeren, maar deze essentiële informatie weglaat... Men zou bijna denken dat zij iets te verbergen heeft.

Het maken van een afspraak om dan in persoon het administratief dossier af te halen is omslachtig, kost geld (in een pro deo dossier) en tijd wat het opnieuw quasi onmogelijk maakt om erover te beschikken binnen de beroepstermijn van 30 dagen. En waarom? Ligt de verwerende partij niet wakker van de rechtsbescherming van de verzoekers? Er moeten in de 21ste eeuw toch soepeler manieren bestaan om aan alle relevante informatie te raken.

Als de beslissing dan ook niet nog alle relevante informatie weergeeft (opnieuw: waarom niet?), dan wordt het wel bijzonder moeilijk om binnen de beroepstermijn met volledige kennis van zaken een beroep in te dienen.

Hierbij dient er immers rekening mee te worden gehouden dat ook het contacteren van de instituties waar de zeggende medische zorg voorhanden zou zijn tijd kost... De verzoekende partij staat dus met haar rug tegen de muur en wordt beperkt in haar daadwerkelijke beroepsmogelijkheid (aangezien alle argumenten reeds in haar verzoekschrift dienen te zijn vervat).

Aldus werden in casu de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, j° art. 9ter Vreemdelingenwet manifest geschonden. Ook artikel 3 EVRM j° artikel 13 EVRM worden in casu geschonden door het nietweergeven van alle relevante informatie vóór het verstrijken van de beroepstermijn. Er is immers geen sprake van een daadwerkelijk beroep, gezien de verzoekende partij niet kan checken op welke basis de verwerende partij meent dat er geen risico is op schending van haar fysieke integriteit in geval van terugkeer (art. 3 EVRM).

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat ook artikel 3 EVRM dreigt te worden geschonden wanneer de verzoekende partij geen toegang heeft tot de noodzakelijke zorgen. Artikel 3 verbiedt elke vorm van onmenselijke of vernederende behandeling."

In haar tweede middel is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing naast artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ook de materiële motiveringsverplichting schendt waarbij zij dit als beargumenteerd:

"II.2. Tweede middel

Schending artikel 9ter VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. Verder stelt de bestreden beslissing:

[...]

De verzoekende partij stelde reeds in haar aanvraag:

"Een gespecialiseerde opvolging kan zij echter niet krijgen in zijn land van herkomst, El Salvador, gezien het gebrek aan medicijnen, technologieën en geld.

Dit wordt omschreven in het rapport van Pacific Prime "El Salvador Health Insurance" (stuk 4)

<https://www.pacificprime.com/country/americas/el-salvador-healthinsurance-pacific-prime-international/>

"Together, these facilities offer the majority of healthcare in the country. You will be able to find facilities in El Salvador's major cities and the surrounding areas, with the best hospitals located in the capital city of San Salvador. Like many countries in the region however, there are virtually no medical facilities in rural, remote areas of the country. Despite the reformations currently underway, the quality of healthcare in the country, especially at public facilities, does vary greatly. Generally, the Salvadoran public healthcare facilities – especially hospitals – are under-staffed and poorly equipped and many appear to have flaws in respect of inequalities, with access to better quality health services being directly linked to income levels. The fact that public facilities and even some private ones are drastically under-developed and it is clear to see that it would be a good idea that if you are in El Salvador, you have a plan that will cover care outside of the country."

De erbarmelijke gezondheidssituatie in El Salvador wordt bevestigd in het artikel "El Salvador the postconflict era" van Britannica: (stuk

5)

<https://www.britannica.com/place/El-Salvador/The-postconflict-era>

"The doctor-to-patient ratio is low, and most doctors serve only urban areas. Moreover, in many areas the war and population displacement have caused the reappearance and spread of diseases, particularly malaria, and cholera. Malnutrition is increasingly prevalent. Low-cost housing, medical assistance, and employment programs were improved upon in an attempt to meet the needs and problems of the displaced and the unemployed, but such programs have had difficulty keeping up with deteriorating conditions."

Ook expats in El Salvador merken op dat de gezondheidszorg aldaar ondermaats is en dat er een beperkte toegang is tot gespecialiseerde zorg met een tekort aan middelen, hetgeen levensnoodzakelijk is voor cliënte:

"Healthcare services in El Salvador are provided by both public and private institutions. The public healthcare system is managed by the Ministry of Health and Social Welfare and is funded by the government. The quality of public healthcare in El Salvador is generally considered to be below average, with limited access to specialized care and a lack of resources. Foreign residents do have access to the public healthcare system, but they are not eligible for the same benefits as Salvadoran citizens. Expats in El Salvador typically use private healthcare services, as they are more reliable and offer better quality care. However, some expats may use the public healthcare system if they are unable to afford private care," remarked one expat in El Salvador." (stuk 6,

[https://www.expatsexchange.com/gd/4/41/El-salvador/Healthcarein-El-salvador\)](https://www.expatsexchange.com/gd/4/41/El-salvador/Healthcarein-El-salvador)

Het is dan ook noodzakelijk dat cliënte een gespecialiseerde behandeling krijgt en met de nodige medicatie wordt opgevolgd. Cliënte merkt op injecties Aimovig zeer duur zijn, doch absoluut noodzakelijk in haar geval. Het is dan ook hoogst onduidelijk hoe zij die in geval van terugkeer zou kunnen bekostigen."

De verwerende partij stelt dat deze 'algemene' informatie geen betrekking zouden hebben op de individuele situatie van betrokkene.

Nochtans is de verzoekende partij een ziek Salvadoraans staatsburger, waarop de Salvadoraanse gezondheidszorg van toepassing zou zijn mocht de thans bestreden beslissing finaal leiden tot een terugkeer.

II.2.2. Verwerende partij geeft geen gedegen repliek op bovenvermelde bronnen.

Evenmin is duidelijk hoe zij de Aimovig-injecties kan bekostigen – nochtans is het belangrijk dat deze terugbetaald worden (want deze zijn zeer duur).

Wat Olmesartan betreft, stelt de beslissing het volgende:

[...]

Dit betreft slechts één medicament, dat dan ook nog eens meer dan 26 dollar kost en waarvan de terugbetaling evenzeer hoogst onduidelijk is.

Het moge aldus duidelijk zijn dat het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorg in El Salvador een ernstiger en objectiever onderzoek vereist dan wat de verwerende partij thans gedaan heeft. De motieven zijn aldus niet deugdelijk.

Ook op dat punt schendt de thans bestreden beslissing aldus manifest artikel 9ter VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

III. OMTRENT HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Overeenkomstig art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met vaste zekerheid een nadeel zou ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Indien ten gevolge van de manifest onjuiste ongegrondheidsverklaring de verzoekende partij gerepatrieerd zou worden naar El Salvador, dan zou zij – ingevolge vaste rechtspraak van Uw Raad – ook haar belang verliezen bij haar vordering tot annulatie en schorsing van de thans bestreden beslissing.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat indien de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar El Salvador, zij de noodzakelijke medische behandeling niet zou kunnen krijgen.

Een terugkeer naar El Salvador zou dus niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van verzoekende partij inhouden. Een eventuele eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Deze schending van artikel 3 EVRM constitueert zeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.”

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van artikel 13 van het EVRM, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Bovendien heeft verzoekende partij blijkens het verzoekschrift met kennis van zaken haar beroepsprocedure kunnen aanvatten waardoor zij in ieder geval ook geen belang heeft bij deze kritiek.

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.5 Op 5 april 2024 heeft verzoekende partij bij aangetekend schrijven een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Blijkens dit verzoek is zij van mening dat haar medische conditie een verblijf zou rechtvaardigen. Deze aanvraag werd vervolgens op 10 december 2024 ontvankelijk verklaard.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door:

“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer (arts-adviseur) behoren en het de Raad niet toekomt de (medische) beoordeling van de ambtenaar-geneesheer (arts-adviseur) te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

4.6 Het medisch advies van 22 januari 2026 besluit dat de nodige therapie en opvolging in hoofde van verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk is in El Salvador, het land waar zij uit afkomstig is, en dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden opgemaakt dat zij momenteel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor zij enerzijds niet in staat zou zijn om te reizen, noch dat zij anderzijds lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

4.7 Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging om medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem. Het komt enkel aan een door verwerende partij aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon— in welk geval zelfs niet wordt overwogen de vreemdeling te verwijderen

- en;—

- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de arts-adviseur, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in § 1 van dit wetsartikel, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de inhoud van het advies van de arts-adviseur blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. Het advies van de arts-adviseur valt daarbij uiteen in twee delen.

In het advies wordt immers eerst opgesomd met welke medische problematiek verzoekende partij kampt. Er wordt verwezen naar de verschillende medische attesten die worden aangevoerd door verzoekende partij en het niet gedateerde EEG waaruit blijkt dat er sprake is van een persoon die lijdt onder migraine, arteriële hypertensie en depressie. Er wordt daarnaast door de arts-adviseur ingegaan op de benodigde medische zorgen. Uit het onderzoek van de arts-adviseur blijkt dat een opvolging inzake neurologie, psychologie, psychiatrie en de huisarts beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Bijkomend wordt verzoekende partij nog medicamenteus behandeld met verschillende medicatie waarbij er onder meer gebruik gemaakt wordt van propranolol, amitriptyline (Redomex), Olmesartan en Erenumab (Aimovig). De arts-adviseur stelt vast dat ook op dit vlak de nodige behandeling beschikbaar is en toegankelijk is in het herkomstland.

De arts-adviseur komt dan ook tot de volgende conclusie:

“Het betreft een 36-jarige vrouw met onder andere migraine en depressie. Er kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.”

4.8 Aldus wordt er eerst geantwoord op het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Er is immers nagegaan of verzoekende partij actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor haar fysieke integriteit, met name of het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit imminent is en verzoekende partij daardoor niet in staat is om te reizen, *quod non in casu*.

Pas na deze vaststelling wordt geconcludeerd dat:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt aldus duidelijk dat de arts-adviseur wel degelijk een oordeel gevormd heeft over de graad van ernst van de aangevoerde aandoeningen van verzoekende partij. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat er een oordeel gevormd wordt over de ernst van de aangevoerde medische problemen. Er wordt inderdaad aanvaard dat verzoekende partij lijdt aan migraine, arteriële hypertensie en depressie maar tegelijk is de behandeling daarvan mogelijk in El Salvador. Deze ziekte is al evenmin dermate ernstig dat deze haar zou verhinderen te reizen maar dat ze daarbij wel voldoende ernstig is in die zin dat er een noodzaak is tot adequate behandeling, waarvan de arts-adviseur heeft vastgesteld dat deze behandeling ook beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

4.9 Verzoekende partij is het voorts oneens met de vaststelling dat de door haar benodigde medische zorgen inderdaad beschikbaar en toegankelijk zijn in El Salvador. Zij meent te kunnen afleiden uit algemene gegevens dat de medische zorgen ter plaatse ondermaats zijn en dat ook expats opmerken dat er slechts

een beperkte toegang zou zijn tot gespecialiseerde zorg met een tekort aan middelen. Dit zou zeker gelden voor de gespecialiseerde behandeling die verzoekende partij nodig zou hebben.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de objectieve informatie gehanteerd door de arts-adviseur blijkt dat in El Salvador zowel een opvolging op het vlak van neurologie, psychologie, als psychiatrie en huisartsen beschikbaar zijn. Daarnaast zijn ook de medicamenteuze behandeling in El Salvador beschikbaar. Verzoekende partij brengt geen concrete informatie bij waardoor deze vaststelling kan ontkracht worden. Verzoekende partij is bij een terugkeer naar haar land van herkomst ook helemaal geen expat waardoor de argumentering op dit vlak in ieder geval niet nuttig is.

De Raad benadrukt voorts dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts vereist dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De door verwerende partij aangestelde arts-adviseur dient bijgevolg niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, een medische zorgverstrekking of opvolging kan genieten die van een zelfde kwalitatief niveau is als deze in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan worden opgestart, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

De Raad merkt op dat de arts-adviseur vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De arts-adviseur heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat verzoekende partij kan reizen en in El Salvador kan beschikken over de nodige medicatie en opvolging door een arts met de vereiste specialisatie. Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen. Het loutere gegeven dat er opmerkingen kunnen worden geplaatst bij de kwaliteit van de zorgverlening in El Salvador toont geenszins aan dat de zorg aldaar dermate ondermaats is dat niet meer kan worden gesproken van een adequate behandeling.

4.10 Verzoekende partij merkt nog op dat zij financieel niet in de mogelijkheid zou zijn om haar medicatie te betalen en daarvoor wijst zij in het bijzonder op de injecties met Aimovig die zij nodig zou hebben, maar waarvan de terugbetaalbaarheid niet gegarandeerd zou zijn.

De arts-adviseur wijst er echter in het advies op dat:

- er in El Salvador sprake is van een publiek gezondheidssysteem met gratis gezondheidszorg die bestaat uit spoedhulp, ambulante zorg, hospitalisaties, medicijnen en ondersteuning van zij die zorg nodig hebben.
- er is daarnaast sprake van een zorgverzekering waarop men kan terugvallen bij ziekte of zwangerschap.
- er blijkt nergens uit dat verzoekende partij arbeidsongeschikt zou zijn en zij niet zelf of met bijstand van haar echtgenoot zou kunnen instaan voor de medische kosten.
- er niet blijkt dat verzoekende partij in het land van herkomst geen familiaal of sociaal netwerk meer heeft bij wie zij terecht kan voor eventuele opvang en (financiële) steun
- de louter algemene gegevens die wijzen op een mogelijk instabiele conjunctuur in het land van herkomst volstaan niet om te besluiten dat er sprake zou zijn van slechte behandelingen die dan ook nog eens aanzien zouden moeten worden als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.
- verzoekende partij kan terugkeren en tevens beroep kan zij doen op IOM om via het re-integratiefonds haar duurzame terugkeer te vergemakkelijken of haar hier bij te staan.

Er kan aldus geenszins blijken dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met haar actuele situatie. Evenmin slaagt verzoekende partij er in afbreuk te doen aan de vaststelling van de arts-adviseur dat aangenomen mag worden dat zij in El Salvador nog een netwerk heeft waarop zij indien nodig kan terugvallen of dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om desgevallend met bijstand van haar sociaal en familiaal netwerk voor deze kosten kan opkomen.

4.11 In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar de breuk in continuïteit van haar huidige behandeling verwijst de Raad naar het voorgaande waaruit blijkt dat zij haar behandeling wel degelijk, blijkens de objectieve gegevens ter zake, kan verder zetten.

4.12 In de algemene informatie die verzoekende partij voorbrengt, wordt er aangehaald dat de zorg in de buurt van de hoofdstad of andere grote urbane centra beter is dan in andere regio's.

In ieder geval volgt duidelijk uit de onderrichtingen van artikel 9ter, §1, alinea 1 van de wet dat het bestaan van een gepaste behandeling geëvalueerd wordt naar gelang het land van herkomst of verblijf van de verzoekende partij en geenszins en de regio waar deze zich wenst neder te laten. In deze zin is het in het verzoekschrift ontwikkelde argument dat betrekking heeft op de geografische situatie ontdaan van enige pertinentie. Daarbij dient de Raad dan ook nog vast te stellen dat verzoekende partij afkomstig is uit San

Salvador, de hoofdstad van El Salvador waardoor hij zich de vraag stelt naar het nut van een dergelijk argument.

De zorgen zijn beschikbaar in het land van herkomst of verblijf.

4.13 Verzoekende partij brengt slechts algemene informatie bij zonder dat ze enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op haar persoonlijk van toepassing is. Zo toont verzoekende partij bijvoorbeeld niet aan dat zij in El Salvador geen noodzakelijke en adequate behandeling zal kunnen krijgen of dat zij verstoken zou blijven van gespecialiseerde medische zorg aldaar.

Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling.

Volgens het medisch advies bereikt de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt niet de vooropgestelde graad van ernst waardoor de bescherming volgend uit artikel 3 van het EVRM van toepassing zou zijn. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkel element bij ter ondersteuning van haar beweringen waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk een risico loopt om een behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het komt daarbij gepast voor om te herhalen dat de bewijslast om een titel tot verblijf te bekomen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan verzoekende partij toekomt.

4.14 Verzoekende partij beperkt zich slechts tot algemene beschouwingen en een verwijzing naar de toegevoegde informatie over het land van herkomst, en zij geeft aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Hiermee kan zij het standpunt van de arts-adviseur niet aan het wankelen brengen. Verzoekende partij toont niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is om op grond van voormelde vaststellingen te oordelen dat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een zorgvuldige, correcte en individuele wijze werd gevoerd.

Door aan te geven het niet eens te zijn met de motieven slaagt verzoekende partij er niet in aan te tonen dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid rekening houdende met haar individuele situatie. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust.

4.15 In zoverre verzoekende partij opwerpt dat de informatie die de arts-adviseur aanwendt om te komen tot zijn besluit vermits er sprake zou zijn van gebrekkige citaten van de gebruikte bronnen, wijst de Raad erop dat reeds herhaaldelijk werd geopperd dat het MedCOI project geen louter medische gids betreft waarin onder meer de namen van de verondersteld beschikbare medicatie opgenomen worden, maar dat het wel degelijk de beantwoording beoogt van precieze vragen ten aanzien van beschikbare medische behandeling in een ziekenhuis of precieze gezondheidsinstelling in een bepaald land. Hier heeft men tevens uit afgeleid dat de informatie uit deze databank voldoende precies en betrouwbaar is om de beschikbaarheid van de zorgen en de behandeling van ziektebeelden aan te tonen.

Door louter vragen te stellen en te insinueren dat er met opzet onvolledige informatie gegeven zou worden, bewijst verzoekende partij opnieuw niet dat deze vaststellingen foutief zouden zijn.

4.16 Voor wat de moeilijkheden betreft om het administratief dossier te consulteren, wijst de Raad erop dat de wet aangaande de openbaarheid van bestuur bepaalt dat een betrokken persoon diens grieven of opmerkingen aan een Commissie moet doen gelden die in deze zin werd opgericht en dat een rechtsmiddel bij de Raad van State openstaat tegen de beslissing van deze Commissie. Dit aspect behoort dan ook niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Voor wat de stelling betreft dat de termijn om tot consultatie en beroep over te gaan en de mogelijkheden om hier in de Eénentwintigste eeuw soepeler mee om te gaan, wijst de Raad erop dat deze kritiek neerkomt op wetskritiek waarvoor hij Raad niet bevoegd is.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij alsnog inzage van het administratief dossier heeft kunnen krijgen op de griffie van de Raad en zij maakt wat dat betreft ook geen schending aannemelijk van het recht van verdediging in zoverre zij dit opwerpt.

4.17 Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen blijkt dan ook niet.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------